

יבמות כב

משה שווערד

1. ערוך לנר על יבמות דף כב/א

שם ברש"י ד"ה בגרים, נשוי אם אמו יוציא: הא דפי' כן ולא פירש אם לכתחלה יוכל לישא שניי' י"ל דרש"י ס"ל כדעת הראב"ד (פ' י"ד מהל' איסורי ביאה) דקרובות מן האב אף דלא שייך בהו באנו מקדושה חמורה לקדושה קלה אסור לישא לכתחלה רק שאם נשאן בגיורתן לא יוציא וא"כ כשאמר מה ערוה גופא אי לאו משום שלא יאמרו וכו' שניי' מבעי' ע"כ היינו לענין להוציא דאי לינשא לכתחלה מאי מייתי מערוה הא בערוה דלא שייך באנו מקדושה חמורה לקדושה קלה ג"כ אסור לנשא לכתחלה אע"כ לענין אם יוציא מבעי' וזה קפשיט שפיר:

2. תוספות יבמות דף כב/א

ערוה לכל מסורה - תימה דלעיל קאמר דטעמא דגרים שלא יאמרו באנו מקדושה כו' והכא משמע טעמא משום דאתיא לאיחלופי בישראל כדפי' בקונטרס וכן בפ' נושאין (לקמן דף צז: ושם) משמע דטעמא משום איחלופי גבי בני יודן אמטא אישתחרור שרא להו רב אחא בר יעקב למינסב נשי דהודי וקאמר מן האם ולא מן האב כולי עלמא לא פליגי דאסור [מן האב ולא מן האם כולי עלמא לא פליגי דמותר כי פליגי מן האב ומן האם] ואי משום שמא יאמרו אמאי שרי התם מן האב ומן האם אבל אי משום איחלופי ניהא דכיון דאיכא נמי צד אב לא אתי לאיחלופי דבתר אב שדי להו ומצרים אין להם קורבת אב דכתיב וזרמת סוסים זרמתם ולא שייך למיגור אטו ישראל ויש לומר דהני תרי טעמי צריכין דבקורבת אב שהיו אסורין קודם לא שייך טעמא לאיחלופי שהכל יודעים דרחמנא אפקריה לזרעיה כגון אשת אבין לרבי עקיבא ואחות אבין לרבי אליעזר ואחות אביו לרבי עקיבא שרי דלא משום שמא יאמרו איכא ולא משום איחלופי איכא אבל עריות שמצד אם שלא היו אסורות קודם יש לאסור משום איחלופי דמשום שמא יאמרו ליכא והא דאמר בפרק ד' מיתות (ג"ז שם) נשא אחותו מן האם יוציא היינו משום איחלופי דמשום שמא יאמרו ליכא והא דאמר בפרק ד' מיתות איחלופי ליכא בצד אב כדפרישית והיינו טעמא נמי דאמר אחין מן האם לא יעידו לכתחלה דלמא אתי לאיחלופי אבל מן האב יעידו לכתחלה:

3. שערים מצויינים בהלכה

משנה מי שיש לו אח מ"מ זוקק את אשת אחיו ליבום. ובגמ' מפרש, מ"מ לאתריי ממזר. ובנמוק"י כתב בזה"ל, ומיהו ממזר הזוקק חייבי לאווין הוא, דממזר אסור בבת ישראל וחולצת ולא מתייבמת. וכ"כ הריטב"א ותוספות מהר"ם ורבינו פרץ. ותמוה לי דברמב"ם (יבום פ"א ה"ו) וכשו"ע (אהע"ז סי' קנז) כתבו סתם דזוקק ליבום, ולא כתבו דחולצת ולא מתייבמת, וכן המפרשים לא העירו על כך, וזהו גמ' מפורשת לעיל (כ.). דחייבי לאווין עולין לחליצה ולא ליבום, ולא אמרינן בה כל שאינו עולה ליבום אינה עולה לחליצה דילפינן מקרא.

4. ריטב"א על מסכת יבמות דף כב/א

שם מתני' מי שיש לו אח מ"מ זוקק את אשת אחיו ליבום ואין צריך לומר פל' אותו האח הממזר זוקק את אשת אחיו ליבום ואין צריך לומר אם המת הזה ממזר והכי מוכח האי פל' מסיפא דקתני מי שיש לו בן ממזר פטר את אשת אביו וכי היכי דפוטר דסיפא קאי על הממזר ה"ה לזוקק דרישא ומיהו חייבי לאווין הוא דממזר אסור בבת ישראל וחולצת ולא מתייבמת ואחיו הוא לכל דבר חוץ ממי שיש לו מן השפחה ומן בת העכו"ם ו"ו ש"מ דדוק' אחיו שיש לו מן השפחה ומן בת העכו"ם דלא חשיב אחיו כלל דולד כמותה הא אחיו מומר לדת ישמעאלית זוקק את אשתו לחליצה ולייבום וזוקקי' ואעפ"י שחטא ישראל הוא וקדושו קדושי (דאי) משום דפלה לעבודת כוכבים ואי לאו דלאו אחיו הוא היה זוקק לייבום וכן כתבו מקצת הגאונים ז"ל ומיהו הדבר מתמי' מי שעובד עבודת כוכבים ובושל בת עכו"ם וכו' ועובר על כל התורה היאך מקיים זרע לאחרים והיאך מקיימ' לו זרע שלא ימחה שמו בישראל ראוי היה לומר שלא תהא אשתו עולה ליבום ולא לחליצה כלל ואשכחן בפ"ק דגזרו עליהם שיהיו כעכו"ם לכל דבריהם משום בה' בגדו כי בנים זרים ילדו וכ"ש מי שכופר בכל התורה בפרהסיא אלא דהת' לא גזרו אלא על אותם עשרת השבטים א"כ כ"ש באלו שהיה לנו לומר שאינם בכל הקמת זרע מן התורה ואע"ג דכתי' להקים לאחיו שם בישראל ההוא בישר'

דרשי לקמן במכילת' לדרשא אחרינא ובפ"ק דקדושין אלא דאנן לית לן למדרש טעמא דקרא וכיון דמומר שקדש את בת ישראל וקדושיו קדושין וישראל זוקק תשיב לייבום וזוקקין לה צריך חליצה מיהת דחזינו לרב יהודה גאון ז"ל שכתב אי כד נסבא בעל הוה יבם משומד לא בעיא חליצה מיניה ואם היה בעל משומד וישבה תחתיו באונס ומת בשמדותו בלא בניס אינה זקוקה לייבום דהא לאו אחיו הוא ואינה זקוקה לחליצה ע"כ וראוי להחמיר ובנו לכל דבר אמר בירושלמי בנו הוא לכל דבר אפי' לפריה ורביה ולשניות פירוש שגזרו ובכלותיו משום שניות:

5. שערים מצויינים בהלכה

✓ **יחזין ממי שיש לו אה מן השפחה ומן העובדת כוכבים.** מזה דייקו הגאונים דאם האח הוא מומר לעכו"ם, כיון שהורתו ולידתו היה בקדושה זוקק את אשת אחיו, עי' ברשב"א וריטב"א ונמו"י. וע"ע במ"מ (יבום פ"א ה"ו), והביאו מרב יהודאי גאון דאם כשנשאה היה אח זה מומר אינו זוקק. והטעם לזה כתב בתרומת הדשן (סי' רכג) משום דהוא סוכר דנישואין מפילין ואדעתא דהכי לא מינסבא ליה. וכל אלו הראשונים לא סברי כוותיה. ובריטב"א תמה, מי שעובד ע"ז היאך יקיימו בו שלא ימחה שמו מישראל, ואפ"ה סיים דלית לן למדרש טעמא דקרא, ויש להחמיר. ובשו"ע (אהע"ז סי' קנז ס"ד) כתב, נפלה לפני יבם מומר יש מי שמתיר ואין לסמוך עליו, עי' ברמ"א. ובענין אי נישואין מפילין או מיתה מפילין, עי' בדברינו לעיל (יג). ד"ה האי תנא).

6. קובץ אור ישראל תשרי תשס"ח-יסוד הדין בראש השנה

בשו"ת חת"ס (שם) נשאל למ"ד אין מומר זוקק ליבום, איך טענו בנות צלפחד שאימהם תתיבם, הרי צלפחד היה מומר לחלל שבת, ואין אשת מומר זקוקה ליבם. והשואל רצה לתרץ ע"פ התוס' הנ"ל, שבאמת צלפחד היה צדיק, ולשם שמים נתכוון, ולכן לא היה מומר. והחת"ס דחה דבריו ע"פ יסוד הנ"ל. שמכיון שבדיני אדם דנו אותו למיתה, הרי בעיני הב"ד של מטה הוא מחלל שבת ודינו כמומר. ואע"פ שבעיני שמים הרי הוא צדיק גמור, מ"מ ב"ד של מטה אין הולכין אחר מחשבות האדם, והרי הוא מומר לחלל שבת. (ועיין שם מה שתירץ ע"י חידוש בהגדרת מומר שאינו זוקק לייבום).

7. שו"ת חתם סופר חלק ו - ליקוטים סימן נו

... והקשה מעלתו למאן דס"ל במרדכי דמומר אינו זוקק אשתו ליבום משום דאינו בהקמת שם בישראל וקיי"ל המחלל שבת בפרהסיא הרי הוא מומר לכל התורה א"כ לא הוה אשת מקושש זקוקה ליבם כלל אלו... ואמנם הר' מדרש ס"ל דמקושש ה' ומחשיב ל' בהדי צדיקים ש"מ לש"ש נתכוון אבל לא בשביל זה פטרוהו ממיתה ולא יסור ממנו דין מומר לחלל שבתות כי זה לא נרמו להם אלא בפסוק זה אבל בשעת חטאו לא ה' להם לדון אלא כפושע ומזיד ונ"ל דגם למ"ד שלא לש"ש נתכוון כדמשמע ר"פ הזורק /שבת צ"ו ע"ב/ דקאמר אתה מוצא /מוציא/ לעז על אותו צדיק ואמר' התורה כסוה ואתה מגלהו משמע דס"ל דחטא גמור ה' מ"מ מדמנה ל' בקרא בהדי צדיקים ע"כ התורה ועשה תשובה ומת מתוך וידוי ותשובה ולא דמי למגדף שמת מתוך רשעו ע"כ פרסם הכתוב גנאי לאמו גנאי לשבטו והמקושש לא כן כי אם התודה וכל עונותיו לא תזכרנה עוד וכמ"ש ש"ך י"ד סי' שמ"ה סק"ה וממילא מיושב קושייתו דלא הוה מומר והוי שפיר בר הקמת השם.

ועוד נ"ל דהמרדכי לא אמר במומר לע"ז או לחלל שבת ומקיים כל התורה כמו אחאב כמ"ש רש"י ריש חולין דנהי דגרע משאר מומר לדבר א' דזה דינו כמומר לכל התורה מ"מ אשתו זקוקה ליבם ולא אמרו מרדכי אלא במי שהמיר ונדבק לאומה משארי האומות ויצא מכלל יהדות לגמרי על זה אמרו שאינו בהקמת שם ואין מקושש ואפי' אחאב בכלל זה.

8. מהרי"ץ חיות

דף כב ע"ב גמרא מי שיש לו בן ת"מ פומר . ליבם בתחתיו צבס הגאון מהרי"ץ ז"ל אנ"כ
כללן דמיה העצם כעלו היום מלות יטוס אנ"כ דסגניה דמנייה נמקוס יטוס
לאו מלס סוא . ככ"ז נזמן אחרון דנ"ל הכנז דנ"ל ואלו ים לפאה סמת בן מכל מקוס . וגכס"ג
פוגס בליקוס אשת אח . וטעם זה אמת וכלאי נמקמו :

9. שו"ע אבן העזר - סימן א

(ו) נולדו לו זכר ונקבה, ומתו והניחו בנים, הרי זה קיים מצות פריה ורביה. בד"א, כשהיו בני הבנים זכר ונקבה, והיו באים מזכר ונקבה, אף על פי שהזכר בן בתו והנקבה בת בנו, הואיל ומשני בניו הם באים הרי קיים מצות פריה ורביה. אבל אם היו לו בן ובת, ומתו, והניח אחד מהם זכר ונקבה, עדיין לא קיים מצוה זו: הגה - היה הבן ממזר או חרש, שוטה וקטן, קיים המצוה.

10. תוספות יבמות דף יז/ב

אחיה אחיה מבני יעקב - לענין אשת אחיו שלא היה בעולמו אין סברא למילף מבני יעקב דלא מקרי אחים א"כ הם בעולם אחד כבני יעקב דפשיטא דמיקרי אחין ואי לאו דמיעט קרא בהדיא לא הוה שייך למילף מבני יעקב לענין הך מילתא:

11. תוספות סוטה דף כו/א

וזו הואיל ונתפשה אסורה אימא לא תשתה כלל קמ"ל - תימה לר"י אמאי לא פריך הכא ואימא הכי נמי כדפריך לעיל ונראה כל היכא דקרא דמסיק אדעתיה מתוכו למדרש הכי ומדריש לדרשא אחריתי לא פריך ואימא ה"נ דקמ"ל דכך ניתן למדרש למשה בסיני ולא בע"א כגון והיא נתפשה לאסור אשת כהן מבלעדי אישך מי שקדמה שכיבת בעל אבל לעיל בני ישראל משמע בהדיא למעוטי גרים וכן בפרק שני דיבמות (דף כב.) בגמרא דמי שיש לו אח מ"מ זוקק את אשת אחיו ליבום דקא פריך פשיטא אחיו הוא מהו דתימא לילף אחיה אחיה מבני יעקב קמ"ל התם פריך ואימא הכי נמי משום דאין גזרה שוה למחצה וצריך טעמא להוציא מאותה סברא או קרא וכן לענין ליורשו (שם): וליטמא לו פשיטא אחיו הוא סד"א לא יטמא בעל בעמיו יש בעל שמטמא ויש שאינו מטמא הא כיצד מטמא לאשתו כשרה ואינו מטמא לאשתו פסולה ה"נ קמ"ל ואימא הכי נמי דהא קרא ממעט פסולין והאי פסול הוא וכן בפ"ק דערכין (דף ז.) גבי האשה שיוצאת ליהרג אין ממתנים לה עד שתלד פשיטא גופה היא מהו דתימא (כי) כאשר ישית עליו בעל האשה כתיב והאי ממונא דבעל הוא קמ"ל ואימא ה"נ דמאי נפקא לן מהתם דממונא דבעל הוא אבל הכא כיון דאשמועינן דעיקר קרא לדרשא אחריתי תו לא סלקי דעתא למעוטי מיניה מידי וכן פר"י:

12. ערוך לנר על יבמות דף כב/ב

בגמרא למאי הלכתא ליורשו ולטמא לו: ק"ק היאך נימא דממזר יורש את אחיו דלמא לאו אחיו מאביו הוא שמא זינתה אמו וא"ל דאזלינן בתר רובא כדאמרינן בחולין (דף י"א) דאכתי יקשה לשמואל דס"ל דאין הולכין בממון אחר הרוב ובשלמא בבן כשר ל"ק איך יורש מטעם רוב די"ל דירש מטעם חזקה וכמש"כ התוספת (שם) אבל מבן ממזר קשה הא לית לה חזקה כשרות כיון שזינתה עם חייבי כריתות ודלמא כשם שזינתה עם זה כך זינתה עם אחר ואיך מפקינן ממונא מספיקא ממי שכבר נתחזק בו בחיי אחיו ואפילו לפי מש"כ המרדכי דאירי בחבושים בבית האסורים ג"כ קשה דהא ליכא רק רוב דבלא"ה אין אפוטרופוס לעריות כדאמרינן שם, ועיין מה שכתבתי בזה לקמן (דף ס"ט), והנה באח יש לתרץ ע"פ מה שכתבתי לעיל דמשכחת באחים תאומים אבל אכתי קשה לשמואל היאך בן ממזר יורש את אביו, וי"ל דכבר כתב הרמב"ם (הל' יבום פ"ג) דלענין ליורשו האב נאמן וטעמו נראה דגזירת הכתוב הוא דהאב נאמן על בנו ליורשו מקרא דיכיר ועיין מה שכתבתי לקמן (ל"ז ע"ב) שם ואין מטמא לאח פסול קמ"ל:

13. שערים מצויינים בהלכה

שם ע"ב בן מ"מ לאתויי ממזר, דאמר קרא
ובן אין לו עיין עליו. [עי' בתוס'
יו"ט בפרקין מ"ה תוכן הדרש]. כתב במנ"ח
(מצוה שצב) דמבואר מכאן, דאם יש לו בן
בכור ממזר מחייבי כריתות או שנולד מממזרת
בודאי חייב לפדותו, כי ממזר הוא בנו לכל
דבר דהרי פטר מיבום וחליצה. ואם כהן בא
על הממזרת או על חייבי כריתות, עי' בבב"ש
(אהע"ז סי' ז ס"ק לז) דהוא גרע מחלל

14. חזושי הרשב"א על מסכת יבמות דף כב/ב

פשיטא אחיו הוא. ואינו מיטמא לאשתו פסולה. וקשיא לי והא אלמנה לכהן גדול דפסולה לו ומיטמא לה, וכדתינא בתוספתא דמכלתין פ"ב (ה"ג) אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט הרי היא כאשתו לכל דבר יש לה כתובה ופירות ומזונות ובלאות וזכאי במציאתה ובמעשה ידיה ובהפרת נדריה ויורשה ומטמא לה. [1] ויש לומר דמדאורייתא אינו מטמא לה אלא כיון שהבעל יורש עשאוה כמת מצוה, ודכותה אמרינן לקמן בפרק האשה רבה בתחלתו (פט, ב) גבי מתני' דאיתיה התם, דתנן מאימתי אדם יורש את אשתו קטנה כו' רבי אליעזר אומר משבעל ויורשה ומטמא לה, ואקשינן עלה והא הכא דמדאורייתא אבוה מטמא לה וכו', ופרקינן משום דהויה לה כמת מצוה דכיון דלא ירית לה אב קריא ולא עני לה. ואינו מחזור כלל, חדא דא"כ היכי משכחת לה דאינו מיטמא לה, הא כיון דירית לה כמת מצוה היא ומיטמא לה דבר תורה כי התם. ועוד דלא אמרו ההוא טעמא דקריא ולא עני לה אלא בקטנה דאין נשואיה מן התורה אלא דרבנן, וכיון דאינו יורשה אלא מדרבנן אם אתה אומר אינו מיטמא לה אתו קרובים לאמנועי ולומר אם נשואה היא יקבור ואם לא יקבור אף לא יירש. ואי נמי בשניות מדברי סופרים ומהאי טעמא נמי משום דאמרי קרובים כיון דמדאורייתא אשתו גמורה הוא לירש אותה וליטמא לה אלא שאסורה מדבריהם, או יאסרו אותה לגמרי ולא תהא כאשתו לירושתה ולא יקבור או יקבור וירש, אבל במי שאסורה דבר תורה אין קרובין מקפידין עליה, דהא ידעי דירשה דבר תורה ואינו מטמא לה דבר תורה מדכתיב לא יטמא בעל בעמיו, והלכך קרוביו קוברין או אחרים קוברין. תדע דהא אח

שירוש את אחותו בעולה ואעפ"כ אינו מיטמא לה ולא אמרינן בכי הא דתהוי כמת מצוה. [2] ובתוספתא לא גרסינן גבי אלמנה לכהן גדול יורשה ומיטמא לה, וכן מצאתיה במקצת הנוסחאות וזה כדברינן, והיא היא הברייתא שהביאו בגמרא לקמן בפרק יש מותרות בתחלתו (פה, א):

15. תוספות יבמות דף כב/ב

בן אין לו עיין עליו - ... והא דפשיט ליה ביש נוחלין דלענין יבום בן ובת כי הדדי נינהו [1] נראה לר"י דנפקא לן מלא ימחה פרט לזה שאין שמו מחוי [2] א"נ דבת ומזר שקולים ובת נמי נפקא מעיין עליו דהכא ...

16. תוספות חגיגה דף ט/א

זה הבא על הערוה - דטפי בושתו ניכר שהמזר נראה לעולם אבל שאר עבירות רוצח וגזלן אין עדין לפניו:

17. תוספות ישנים מסכת יבמות דף כא עמוד א

הני אפשר בתשובה ובלבד שלא הוליד בן דאם הוליד בן הוי מעוות לא יוכל לתקון:

18. תוספות הרא"ש מסכת יבמות דף כא עמוד א

הני אפשר בתשובה, ואפילו הוליד ממזר, ואע"ג דאמרינן מעוות לא יוכל לתקון זה שבא על הערוה והוליד ממנה ממזר נהי שאינו יכול לתקן העיוות להעביר המזר מן העולם מ"מ אין לך עבירה שאין לה תשובה.

19. ריטב"א [קוה]

[כא, א] הני אפשר להו ³³⁴ בתשובה. פרש"י ז"ל כשלא הוליד בן, דאי לא, הא קרינן מעוות לא יוכל לתקון כדאיתא לקמן ³³⁵.

[מיהו תוס' הרא"ש בסוגיין פירש דאפילו הוליד ממנו ממזר אפשר בתשובה, ואע"ג דאמרינן מעוות שלא יוכל לתקון וכו' נראה שאינו יכול לתקן העיוות להעביר המזר מן העולם אבל אין לך עבירה שאין לך תשובה, וכ"כ תוס' כ"ב שם בשם ה"ר היים וקרוב לזה במאירי בסוגיין.] וראה לשין המאירי בהגיגה שם] וראה ברשב"ם כ"ב שם ד"ה אפשר ושם בפ' הרשב"ם העיקרי הנד' בצדו היסודי: א"נ בלא מלקות תשובה מועלת לכל דבר שנאמר שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם, אי עביד תשובה מעלייתא כל ימיו עכ"ל משמע מהרשב"ם דחלוק גדרו התשובה הנצרכת בהוליד ממזר מבלא הוליד, דבהוליד מעכב, תשובה מעלייתא כל ימיו ואולי

ההסבר דבעינן כל ימיו דכיון דבהוליד ממזר יש עיוות תמידית יש דין תשובה תמידית ואכתי צ"ע.

20. ספר אורחות צדיקים (שער כ"ו - שער התשובה)

בכל אלה הדברים וכיוצא בהם קשה בהם מאד התשובה, אך יש תקנה גדולה לתקן הכל. מתחילה ישוב החוטא בכל עניני התשובה, ויראה ויבין בכל חלקי התשובה, וימסור נפשו לעשות, והכל יעשה לשם שמים בכל כחו ובכל לבו בסתר ובגלוי, אן הקדוש ברוך הוא מקיל עליו עניני התשובה ומדריכו לדרך ישרה לתשובה. כגון אם הוליד בן מעריות, הקדוש ברוך הוא יכריח אותו הזרע, וישתכח הדבר כאילו לא היה. ואם גזל ממון, הקדוש ברוך הוא זמין לו ממון, ויפרע לנגזל, וירצנו, וימחול לו. ואם הרע לאדם בגופו או בממונו, יכניס לו הבורא, יתברך, רצון ואהבה בלבו [עד שימחול לו], כמו שאמר (משלי טז ז): "ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אתו". ואם אותו הנגזל רחוק ממנו, הקדוש ברוך הוא יקרבו אצלו, עד שירצהו וימחול לו. ואם לא ידע השבון הממון ואינו מכיר האנשים אשר גזל, יתן לו הקדוש ברוך הוא שיעשה צרכי רבים, כגון לבנות גשר, או לתקן בארות, או לבנות בתי כנסיות, או שאר צרכי רבים, ותהיה הנאה ממנו לכל העולם, למי שגזל ממנו וגם לאחרים. ואם ימות הנגזל, ישיב הממון ליורשיו. הזיקו בגופו או דיבר עליו דופי, ילך על קברו במעמד עשרה בני אדם, ויבקש מחילה מאת השם, יתברך, ומאתו, והקדוש ברוך הוא ימחול לו.

21. חובות הלבבות (שער ז' פרק י')

... כשיקבל עליו גדרי התשובה בכל תנאיה, אשר בכחו ויכלתו מהם, הבורא מקל עליו תשובתו, ועובר לו על מה שנעלם ממנו ונמנע עליו, וישים לו מוצא קרוב מחטאו וירחיב אמתלאתו בו. ואם יהיה משער העריות, אשר זכרנו במי שהוליד מאסורה, יכריח הבורא את זרעו. ואם הוא מצד אונאה וגזל בממונות, יתן לו הא-ל ממון ויפרענו לחבירו וירצהו וימחול לו...

22. ספר ויקרא פרק יח

(ט) ערות אחותך בת אביך או בת אמך מולדת בית או מולדת חוץ לא תגלה ערותך;
(י) ערות בת בנך או בת בתך לא תגלה ערותך כי ערותך נהה;
(יא) ערות בת אשת אביך מולדת אביך אחותך הוא לא תגלה ערותה: